

Samson și Laodicea

12 octombrie 2005

Donald K. Short

La suprafață, viața lui Samson nu reflectă o direcție spirituală clară. Din punct de vedere fizic cel mai puternic dintre oameni, spiritual era cel mai slab. Dumnezeu nu îl părăsește, chiar dacă viața lui a fost pătată de crimă și adulter. Obsesia lui senzuală părea scăpată de sub control. El îi chinuia constant pe filistenii, lucru care, evident, acestora nu le plăcea. Părea invincibil, deși comitea aproape orice atrocitate morală, și totuși Dumnezeu nu l-a părăsit nici atunci când și-a negat chemarea (Judecători 13-16). De ce o asemenea istorie?

Ascunsă în dilema lui Samson s-ar putea găsi cheia propriilor noastre încurcături. Slăbiciunea lui venea din mândria puterii personale, iar această încredere a dus la orbire. El nu "ducea lipsă de nimic," fiind "bogat și m-am îmbogățit." Adevărata sursă a puterii lui nu era nici recunoscută, nici apreciată. Înțelegerea eșecului și triumfului lui final ar putea să ofere speranță pentru noi, astăzi.

În marea controversă dintre adevăr și eroare, doar Sămânța femeii poate aduce eliberare acestei planete captive și poate zdrobi capul vrăjmașului lui Dumnezeu și al omului. Dar atâta timp cât femeia este "stearpă" nu există eliberare. Așa cum în cazul lui Avraam făgăduința a venit prin minune, tot așa și în cazul Mariei, tot așa și în cazul soției lui Manoah. Așa cum a fost cu Isaac și Isus, tot așa nașterea lui Samson a fost produsul făgăduinței profetice. El avea o chemare specială: "El va începe să izbăvească pe Israel din mâinile filistenilor" (Judecători 13,5).

Nașterea adventismului a avut loc într-o făgăduință a eliberării triumfătoare. Sanctuarul lui Dumnezeu, locul locuinței Sale, fusese întinat și batjocorit de păcat timp de 6000 de ani. Dar prin adventism vine făgăduința triumfătoare: "Până vor trece 2300 de seri și dimineți, apoi Sfântul Locaș va fi curățit" (Daniel 8,14).

În cazul lui Samson, semnul și sigiliul destinului său profetic de eliberator al lui Israel era reprezentat de jurământul nazireu: "Briciul nu va trece peste capul lui, pentru că acest copil va fi închinat lui Dumnezeu din pântecul mamei lui; și el va începe să izbăvească pe Israel din mâna filistenilor" (Judecători 13,5). Cu trecerea anilor, Samson a înțeles că este diferit. El nu mânca la fel ca alți oameni. El nu arăta la fel ca alți oameni. Dar viața lui a devenit o mărturie tristă că nu a învățat secretul credinței care transformă diferența în

valoare autentică. El gândea încă la fel ca alți oameni! Viața și puterea lui erau risipite folosind darurile lui Dumnezeu în urmărirea propriilor interese.

Alunecând tot mai departe de ruta pe care o marcase Dumnezeu, viziunea lui spirituală s-a degradat. Permanent era doborât de dorința de a impresiona pe alții și de a primi aprobarea dușmanilor lui. El chiar a încercat să se căsătorească în compania lor, dar ei nu l-au vrut. Acești străini, care erau experți în lucrurile lumii, având care de luptă și arme de oțel, îl provocau permanent pe Samson. Ori de câte ori se afla în compania lor, ei îi cereau să renunțe la secretul puterii lui și să devină ca "ceilalți oameni." Misiunea lui era atacată pe o cale despre care el nici nu visa.

În final, după ce a flirtat cu distrugerea și compromisul, a început să se joace cu temelia viziunii lui profetice. El i-a spus Dalilei să-i "împletească cele șapte șuvițe de păr în urzeala țesăturii" (Judecători 16,13). (Ciudat limbaj simbolic, șapte însemnând pierdere totală, în care era implicată mintea lui, puterea motoare a caracterului lui.)

Samson nu își "cunoștea" starea, și se gândea: "Voi face ca și mai înainte și mă voi scutura," neștiind ce s-a întâmplat. El nu știa că s-a despărțit de Dumnezeu. El credea că este bogat și nu duce lipsă de nimic. Raportul trist spune: "Filistenii l-au apucat și i-au scos ochii; l-au pogorât la Gaza și l-au legat cu niște lanțuri de aramă. El învârtea la râșniță în temniță" (Judecători 16,21). Isus spune poporului Său din vremea sfârșitului că va fi iarăși un grup de oameni care se vor trezi ca Samson, fără putere, fără lumină, fără ulei în candelă, lucru cel mai necesar în acea clipă de criză a istoriei (Matei 25,1-13).

Samson era acum sărac, orb și gol. Dar adevărul este că acum se afla în cea mai bună stare de pe parcursul întregii lui viațe. Acum, deși orb, putea să-și "vadă" slăbiciunea. În această stare a început să înțeleagă ceva care îl ocolise toată viața. El a priceput că trebuie să se vadă la fel de păcătos ca "toți ceilalți oameni" înainte de a-și putea îndeplini misiunea de eliberator al lui Israel. El a sesizat magnitudinea pocăinței colective.

Este un paradox pe care doar înțelepciunea lui Dumnezeu îl poate rezolva, dar taina evlaviei și taina nelegiurii se maturizează simultan. Neghina și grâul sunt secerate în același timp. În timp ce viziunea spirituală a lui Samson se maturiza, încumetarea hulitoare a dușmanilor lui Israel ajungea la paroxism. "Domnitorii filistenilor s-au adunat să aducă o mare jertfă zeului lor, Dagon, și ca să se veselească. Ei ziceau: Dumnezeul nostru a dat în mâinile noastre pe Samson, vrăjmașul nostru... În bucuria inimii lor, au zis: Chemați pe Samson, ca să ne desfăteze" (versetele 23,25). Ei defăimau adevărul care făcuse din Israel poporul lui Dumnezeu.

Ca Belșatar secole mai târziu, acești vrăjmași ai lui Dumnezeu au adus vasele sfinte la sărbătoarea lor religioasă, spre a batjocori cerul și poporul Său. Dar la această provocare se putea răspunde, căci Samson a început, în sfârșit, să-și vadă destinul profetic. Acum și-a înțeles nașterea, cu toate restricțiile care îl despărțiseră de "toți ceilalți oameni." Toate cădeau în desuetudine în fața realizării scopului pentru care fusese născut. Cea mai mare dorință și desfătare a lui era acum de a asculta și urma acel destin profetic până la sfârșit. El înțeleșese acum că "a trăi este Hristos, și a muri este un câștig" (Filipeni 1,21).

Sub această viziune a putut el cuprinde cei doi "stâlpi" ai adevărului și să se sprijine pe ei pentru realizarea scopului final. El a ajuns să-și cunoască slăbiciunea și asemănarea cu toți ceilalți oameni, dar a învățat că bunătatea și harul lui Dumnezeu îl pot face deosebit. S-a putut pocăi. Judecata pe care a pronunțat-o asupra vrăjmașilor lui Dumnezeu a luat-o asupra lui, și făcând așa, a suferit crucea împreună cu Hristos.

În acea judecată era eliberarea lui, căci înțelegând profunda depravare a rebeliunii și păcatului lui, a fost eliberat de întunericul și orbirea ei. În acea alifie pentru ochi se găsea puterea care să dărâme cei doi stâlpi pe care se sprijinea templul vrăjmașilor lui Dumnezeu. Raportul spune:

Întrebarea pentru biserica de astăzi este: Când va înțelege Laodicea? Înțelege ea cum a fost jefuită și stă goală? Putem noi învăța, ca Samson, din propria noastră istorie?

Asociindu-ne cu filistenii, ni s-au tăiat și nouă cele "șapte șuvițe" ale adevărului, și astfel ne-am pierdut misiunea. S-a făcut compromis după compromis. Acum ni se spune că trebuie să ne scuturăm și să prindem putere, fără adevărul care ne-a făcut un popor și ne-a susținut toată istoria noastră. Ni se spune că subiecte ca înțelegerea naturii lui Hristos și "neprihănirea prin credință în contextul vremii sfârșitului" nu sunt esențiale nici pentru mântuire, nici pentru misiunea bisericii. Ni se spune, eronat, că biserica mondială nu a văzut niciodată aceste subiecte ca fiind centrale, că ele trebuiesc lăsate la o parte, căci ele sunt unelte pe care Satana le va folosi spre a înfrânge poporul lui Dumnezeu.

Aceasta nu poate fi decât declarația celor cărora li s-au scos ochii.